

Bu otaq o birilərinə heç bənzəmirdi. Müasir, təmiz və isti idi. Düzdür, bura bir çoxlarının gözündə ana obrazını canlandıran uşaq evinin Müdirəsinin otağı idi, amma hər halda bura çox isti idi. Ələlxüsus, qış aylarında uşaq evinin digər otaq və koridorlarında nəfəs donduran hava olduğu halda, bu otağın qapıları açılanda içəridən axan isti havanın qarşısındakı otaqları isidə bilirdi.

Vüsal heç vaxt "analarının" onlarla maraqlandığını görməmişdi, ya da onlar bunu hiss etmirdilər. İndi isə, Müdirə şəxsən özü səhərin səkkizində onu otağına çağırırmışdı. Uşaq səbirsizliklə gözləyir, müdirə isə qarşısındakı kompyuterdə nə işə yazırdı. Nəhayət, müdirə başını qaldırdı, hər iki əl barmaqlarının uclarını bir-birinə toxunduraraq:

- Bir ay bundan öncə buraya bir

həmin o ailə idi. Hiss olunurdu ki, binanı yaxşı tanıyırlar. Onlar birbaşa müdirənin otağına yollandılar. Qonaqlar təxminən 2 saata qədər otaqda olduqdan sonra müdirə ilə birlikdə uşaqların daima toplaşdıqları böyük salona yollandılar.

Uşaqlardan kimiləri müxtəlif oyunlar oynayır, kimiləri isə olduqları yerdəcə, yuxulayırdılar. Vüsal bacısı ilə kağız üzərinə nə işə çəkirdilər. Sarı saçlı qadın daha da yaxınlaşdı, ancaq indi o ağ dəftər vərəqində qara qələmlə ana-ata və iki uşaq - qız və oğlan şəkillərinin çəkildiyini aydınca görürdü. Vüsal 4 gündür ki, gözələnən, amma gözleməyi, daha doğrusu, gözleməyə cəsarət etməyi qonağı tanıdı. Qadın ehtiyatla uşaqların yanında oturaraq, Vüsalın başına sığal çəkdi və əli ilə xəfifcə yanağından tutaraq üzündən öpdü. Sonra, Nərgizi bağrına basıb öpməyə başladı. Qısa-qısa cümlələrlə uşağı əzizləyirdi, lakin hiss olunurdu ki, kiçik qıza qarşı məsafəlidir. Qadın arada bir ətrafındakı uşaqlara xoş sözlər söyləməyi də unutmurdu.

Artıq getmək vaxtı idi. Bu vaxt uşaq sanki hiss edirmiş kimi, əlini atıb çox sevdiyi oyuncağını götürdü. Qadın öncə etiraz etdi. Görünür o, buradan heç bir xatirə istəmirdi, ancaq Nərgizin fikrindən dönməyəcəyini görüb, təslim oldu. Otaqdan çıxarkən qadın Nərgizi qucağına götürmək istədi, ancaq fikrindən tez daşınaraq bu məsuliyyətli işi ərinə tapşırdı, lakin görünən o idi ki, uşağın yeni tanıdığı bu adamdan heç xoşu gəlmirdi. Vüsal isə bütün bunları səssizcə izləməklə kifayətlənirdi.

Az sonra onlar uşaq evinin həyətinə qocaman Palıd ağacının yanında idilər. Bu Palıd şahid idi: ayrılıqlara, qovuşmalara, həsrətə məsum körpələrin göz yaşlarına, sevinclərinə. Ayrılıq sözləri yarpaqlarına yazılır, köklərinə həkk olunurdu.

Çox vaxt ayrılıqları çətin edən vida sözləridir. Bəlkə, elə buna görə Vüsal susurdu. Düşünürdü ki, sözlər ona kömək edə bilməz. Axı, bu yerdə sözlərinə kimin hökmü ola bilərdi? İndi, yalnız indi, maşın uzaqlaşdıqca və kiçik bacısı oradan sualedici nəzərlərlə boylandı Vüsal başa düşürdü ki, bu səssiz əlvida onun üçün ağır olacaq.

■ Sevdə Əliyeva

Hekayə

Ayrılan yollar

qadın və kişi gəlmişdi, yadımdadır? Vüsal başını "tərpətdi.

- Bax, həmin o ailə övladları olmadığı üçün sənə bacını övladlığa götürmək istəyir.

- O, bu sözləri sakitcə, üzündə heç bir emosional cizgilər olmadan söylədi. Axı, bu onun üçün adi, vaxtılı-vaxtında qarşılaşdığı bir şey idi. O, həmişə belə edər, bir-iki gün öncədən ya övladlığa veriləcək uşağın özünə, ya da varsa qardaş-bacısına söyləyərdi, ancaq əsla icazə xatirinə deyil, sadəcə bunu özünə borc bilirdi:

- Hələ uşaqsınız, dövlət sizə baxır. Qalmağa yeriniz, vaxtı-vaxtında yeməyiniz, hamınızın təmiz geyimləri, ancaq 18 yaşından sonra bunların heç biri olmayacaq. Bax, o vaxt kimlərsə, ehtiyacınız olacaq. Ona görə də bu bacın üçün

vacibdir. Həm də ki, siz ömürlük ayrılmırsınız, yenə onu görəcəksən.

İndi müdirənin sözləri ona uzaqlardan, daldığı sıx xəyallarının arasından süzlərək çatırdı. O, bu sözləri səssizcə dinlədikdən sonra otağı tərk etdi.

Sanki, soyuq gecələrdə yorğanı başına çekib, səssizcə ağlayan o uşaq deyildi. Ağlamırdı, ağlamaq bir yana heç gözlləri də dolmamışdı, ancaq çoxdan anasını itirdiyi o gündən bəri tanış olduğu həmin hiss, nə olduğunu özünün də bilmədiyini, lakin yaxşı tanıdığı o hiss yenə baş qaldırmışdı. Tənhalıq hissi - bu hiss uşaq evinə düşdüyü gündən köksündə daha dərinlən kök salmışdı.

Burada olduğu iki il ərzində o, bir çox şeylərə şahid olmuşdu -

uşaqların göz yaşları içində və ya sevincək, könüllü övladlığa verilmələrini, sonra onlardan kimilərinin uşaq evinə geri qaytarıldıklarını, 18 yaşları tamam olduqda uşaqların buradan getmək istəmələrini və s. O da var idi ki, bəzi uşaqlar, yeni körpə vaxtından taleyinə tərk edilənlər elə bilirdilər ki, bir gün kimlərsə, gəlib onları uşaq evindən aparacaq və onların da valideynləri, ailəsi olacaq. Onlar bunu təbiətin qanunu kimi başa düşürdülər. Vüsalın üç yaşlı bacısı da belə uşaqlardan idi.

Maşın uşaq evinin qabağında dayandı və 35-40 yaşlarında bir kişi ilə qadın düşdü. Qadının çiyinlərinə qədər enən saçları sarı rəngə boyadılmış, dikdaban ayaqqabısı isə yeridicən səs salırdı. Bunlar, Nərgizi övladlığa götürmək istəyən